

Nr 4.

Ankom till riksdagens kansli den 25 februari 1931 kl. 12 m.

Andra kammarens tredje tillfälliga utskotts utlåtande, nr 4, med anledning av väckt motion angående upphävande av i vägtrafikstadgan föreskriven skyldighet att å sparkstötting föra signalapparat.

Motionen. I en inom andra kammaren väckt och till dess tredje tillfälliga utskott hänvisad motion, nr 324, har herr *Sandberg* m. fl. hemställt, att riksdagen ville hos Kungl. Maj:t anhålla, att stadgandet i § 4 i vägtrafikstadgan om skyldighet att å sparkstötting föra ringklocka eller annan lämplig signalapparat måtte utgå. Beträffande motiveringen får utskottet hänvisa till motionen.

Utskottet. Då förslag till ny vägtrafikstadga vid 1930 års riksdag framlades, återopades inga särskilda skäl för att sparkstötting borde vara försedd med ringklocka. Samma anledning ansågs föreligga för att sparkstötting borde ha signalanordning som för velociped. Enligt utskottets mening är emellertid risken för fotgängare betydligt mindre beträffande sparkstötting än velociped, och för automobilförare o. d. torde ingendera signalen i regel vara möjlig att uppfatta.

Då andra kammaren i följ uttalade sig om vägtrafikstadgan, beslöts också utan votering, att bestämmelsen om signalanordning på sparkstötting skulle utgå. Den infördes emellertid i det sammanjämningsförslag, som framlades med anledning av kamrarnas skiljaktiga beslut.

Enligt samstämmiga uppgifter i utskottet har det ur trafiksäkerhetssynpunkt ingen som helst betydelse, om sparkstötting är försedd med signalanordning eller ej. Icke ens i de delar av landet, där sparkstötting om vintern är ett flitigt användt fortskaffningsmedel, skulle avsaknaden av signalanordning innebära några vådor.

Även kostnadssynpunkten bör beaktas. I de flesta familjer i Norrland och vissa andra delar av landet torde flertalet familjemedlemmar ha sin sparkstötting, och för en stor familj betyder därför anskaffandet av ringklocka eller annat signalredskap en extra utgift av ej ringa storlek, vilken utgift följaktligen kan anses skäligen onödig.

Den allmänna meningen är också, enligt vad utskottet trott sig finna, mot denna bestämmelse. Ännu ha emellertid på grund därav helt visst ingalunda alla sparkstöttingar försetts med ringklocka. Det synes därför utskottet, som om det skulle vara en välbetänkt åtgärd, om bestämmelsen snarast möjligt kunde utgå ur vägtrafikstadgan, innan allmänheten hunnit anskaffa signalanordningar, och utskottet får därför hemställa,

att riksdagen ville hos Kungl. Maj:t anhålla, att stadgandet i § 4 i vägtrafikstadgan om skyldighet att å sparkstötting föra ringklocka eller annan lämplig signalapparat snarast möjligt måtte utgå.

Stockholm den 23 februari 1931.

På utskottets vägnar:

G. W. KÄLLMAN.

Närvarande: herrar Källman, Lundquist, Hollertz, Johansson i Edsbyn*, Andersson i Lindome*, Andersson i Falkenberg, Selberg, Andersson i Malmö*, Wiklund i Byske och Andersson i Ovanmyra*.*

* Ej närvarande vid utlåtandets justering.